

ще имъ е сторено отъ кауритѣ! Неджибъ бюлюкъ баша ми е старъ аркадашинъ: — Мехмедъ ага, изведи кауркитѣ да ги прѣсрѣщнатъ! Ха, олумъ, по-бърго.

И Мехмедъ ага излѣзе да посрѣщне сейменитѣ, а Шекиръ бегъ самъ стана, отвори едно долапче, извади женско сърмено джешкенче, па отиде, наведе се надъ примрѣлата Николина и я издигна.

Клѣтата Българка се опомни малко, но се оставяше да правятъ съ нея що щатъ. Тогасъ Шекиръ бегъ, като излеко пжшкаше, изнесе отъ долапа шарени чорапи, сърмени чехли, та съ сладострастна усмивка на уста, но не съ малко усилие, успѣ да понакити Николина и на край я отмѣсти до огнището.

Едва тукъ Николина дойде на пълно въ съзнание и се горко разплака. Бегътъ ѝ втична въ ржцѣтъ кафениче . . . домакиня ли мислѣше той да я прави? Българката се безумно разтрепера, блѣсна съ все сила бега и скочи на нозѣ. Шекиръ бегъ побѣсна, но размѣнъ крѣвнишки, пристжпи гърбомъ къмъ вратата и викна:

— Тако ми Бога, каурко, инатотъ ти е голѣмъ, ама ке ме сторишъ . . .

— Куче! — крѣсна Николина; — убий ме! — отсѣчте я и изведнажъ избѣли очи: — вратитѣ задъ Шекиръ бега се шумно блѣснаха и на прага се изправиха . . .

Николина не ги позна; тя само почувствува, че това сж Християни, пратени ней на помощъ отъ Бога-Христа; — това тя само почувствува, и съ единъ неземеиъ писъкъ, блѣсна, забравена, тя се спусна и заби слабитѣ си нектѣ въ лицето на гнѣсния си мжчителъ.

Нещастна слаба жена! Тя си не вѣрваше на очитѣ: нозѣтъ на Шакиръ бега се прѣкосиха сѣкашъ подъ нейната сила . . . Незабѣлѣзано отъ никого, нейния деверъ, Петъръ Таската, когото тя мислѣше да е оцѣ затворенъ въ Цариградъ, като я зърна и позна, сниси се и впи се въ нозѣтъ на Шекиръ бега . . .

Да, влѣзлитѣ не бѣха Малешевскитѣ сеймени, а — Ильовитѣ момци, все стрѣвни юнаци. Тѣ мѣлкомъ вързаха страшния бегъ. Илю войвода, който